Lliçó 8: Pel 23 de novembre de 2019

DÉU I EL PACTE

Dissabte 16 de novembre

LEE PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Nehemies 10: 1-29; Gènesi 4: 8-19; Hebreus 13:20; Josué 24; Nehemies 10: 30-39; Hebreus 8: 1-7.

PER MEMORITZAR:

"A causa, doncs, de tot això, nosaltres fem fidel promesa, i l'escrivim, signada pels nostres prínceps, pels nostres levites i pels nostres sacerdots [...] i no abandonarem la casa del nostre Déu" (Neh. 9: 38; 10:39).

Què vol dir la Bíblia quan parla del "Pacte"? l'explicació més fàcil d'aquest tipus de pacte bíblic és que és l'establiment legal d'una relació entre Déu i el seu poble. És Déu qui diu:

"Tu ets el meu poble i jo sóc el teu Déu". Més enllà d'això, podem veure que es feien servir pactes escrits entre d'altres pobles en el món antic, sovint entre els dirigents i els seus vassalls.

Aquests pactes s'establien perquè eren beneficiosos per a ambdues parts. El dirigent cuidava al poble i el poble li pagava tribut. Però amb Déu, el Pacte era diferent. Déu en realitat no obtenia res d'ell, i no obstant això prometia ser-li fidel, fins i tot quan el poble no li era fidel. De fet, les benediccions i les malediccions subjectes al Pacte possibilitaven que els israelites sabessin que havien estat infringint el Pacte quan començaven a succeir coses dolentes.

Aquesta setmana, veurem el pacte que els israelites van renovar amb Déu, en Nehemies 10, i també analitzarem informació general sobre la història i la importància de fer pactes en la Bíblia.

LA IDEA DEL PACTE

Llegeix Nehemies 10: 1 al 29 (i refresca la teva memòria llegint Neh. 9: 36-38). Qui fa aquest pacte, i per què ho fan?

Encara que només els líders van signar el document, el text assenyala clarament que "la resta del poble" es va comprometre "sota imprecació i jurament: A caminar en la Llei de Déu" (Neh. 10:28, 29, RVA-2015). Per què el Pacte era tan transcendent que tots desitjaven celebrar un acord amb Déu? Per respondre aquesta pregunta, hem de tornar al començament i entendre la idea bíblica del Pacte.

El Pacte era important perquè formava part de la història de Déu en el seu tracte amb la humanitat pecadora, i demostrava l'anhel de Déu de relacionar-se amb la gent. També permetia que el poble demostrés seu desig de ser dedicat a Déu.

La història bíblica de la Creació, en Gènesi 1 i 2, revela no només la creació dels primers éssers humans, sinó també la seva relació amb Déu, i entre ells també. No obstant això, després va entrar el pecat i els va posar fi a totes aquestes relacions. El pecat és l'antítesi de la creació, ja que, al contrari, produeix des-creació, o mort.

La genealogia d'Adam finalment es divideix, ja que Caín tria el mal (Gn. 4: 8-19) i Set accepta a Déu (Gn. 5: 3-24). La genealogia de Caín culmina en Lamec (Gn. 4: 17-19), el setè (inclosos) des Adam, qui va introduir la poligàmia. La violència i la venjança del costat de Caín es juxtaposen amb el llinatge fidel de Set. La genealogia de setembre també es enumera, però el setè en aquesta línia és Enoc, qui "va caminar [...] amb Déu" (Gn. 05:24) i va ser portat al cel.

Desgraciadament, el món es va dedicar a la maldat més que a Déu, i va arribar un moment en què el llinatge dels fidels era molt petit, i aviat no quedaria cap família a través de la qual Déu pogués complir la seva paraula a l'enviar a la Simiente promesa per salvar la humanitat. Arribat aquest moment, Déu va intervenir amb el Diluvi. No obstant això, aquest esdeveniment va ser una des-creació posterior, un revocació i una destrucció de la vida, i no obstant això, Déu va destruir només el que la humanitat ja havia arruïnat (Gn. 6: 11-13).

Com has experimentat personalment la realitat de la força destructiva del pecat? Quin és l'únic poder contra el pecat, i com ens valem d'ell?

ELS PACTES A LA HISTÒRIA

Després del Diluvi, Déu va començar de nou, ara amb Noé i la gent que va venir després. Amb ella també va procurar tenir una relació, i la idea del Pacte era fonamental per a aquesta relació. La Bíblia identifica set pactes principals que Déu va fer amb la humanitat:

1er pacte - Adam (Gn. 1-3) 2n pacte - Noè
(Gn. 6-9) marçer pacte - Abraham (Gn. 12:
1-3)
4ºpacto: Moisès i la nació israelita (conegut com a Pacte Sinaític o Mosaic; Éxo. 19-24)

5è pacte - Pinhàs (Núm. 25: 10-13) 6è pacte -
David (2 Sam. 7: 5-16) 7º pacte - Nou Pacte (Jer.
31: 31-34)

Llegeix els següents passatges. Què vol dir "pacte perpetu", o "pacte etern"? (Gn. 09:16; 17: 7; Isa. 55: 3; He. 13:20).

La Bíblia incorpora el terme "pacte perpetu", o "pacte etern", 16 vegades. D'ells, 13 s'apliquen específicament als pactes amb Abraham, Israel al Sinaí i David. Cadascun dels pactes esmentats anteriorment, encara que únics, portaven l'empremta del "pacte etern". Així com l'evangeli etern s'anuncia per primera vegada en Gènesi 3:15, però després es revela progressivament en tota la Bíblia, el mateix s'aplica al Pacte etern. Cada pacte consecutiu serveix per exposar i aprofundir la nostra comprensió del Pacte d'amor etern, que es revela més plenament en el pla de salvació. El Nou Pacte i l'Antic Pacte, com sovint se'ls distingeix, contenen els mateixos components.

1. Santificació: "Donaré la meva llei en la seva ment, i l'escriuré en el seu cor" (Jer. 31:33; comparar amb He. 8:10).
2. Reconciliació: "Jo seré a ells per Déu, i ells em seran per poble" (Jer. 31:33; He. 8:10).
3. Missió: "I no ensenyarà més cap al seu proïsme, ni cap al seu germà, dient: Coneix al Senyor; perquè tots em coneixeran, des del més petit d'ells fins al més gran "(Jer. 31:34; He. 08:11).
4. Justificació: "Perdonaré la maldat d'ells, i no em recordaré més de el seu pecat "(Jer. 31:34; He. 08:12).

ESTRUCTURA DEL PACTE

Els erudits reconeixen que hi ha una estructura típica en els pactes bíblics; això fins i tot s'evidencia en els pactes fets pels antics hitites. És a dir, Déu es va comunicar amb el poble d'una manera que, en la seva cultura, poguessin entendre concretament.

Els pactes que eren comuns en l'època de l'antic Israel tenien les següents parts: preàmbul (qui és Déu); pròleg històric (es defineix la relació anterior); clàusules o lleis; benediccions i malediccions; testimonis, clàusula especial o senyal del pacte. Per tant, no és d'estranyar que Déu hagi utilitzat alguna cosa similar per comunicar-se amb el seu poble en aquest llavors. Va usar alguna cosa amb el que estaven familiaritzats.

Per exemple, tot el llibre de Deuteronomi està escrit en forma de pacte, perquè Moisès convida al poble de Déu a entrar en una nova relació Pactual amb el seu Déu. Expressa el Pacte de la següent manera: (1) preàmbul (Deut. 1: 1-5); (2) pròleg històric (Deut. 1: 6-4: 43); (3) clàusules, o lleis (Deut. 4: 44-26: 19); (4) benediccions i malediccions (Deut. 27-30); (5) testimonis (Deut. 30:19); i finalment, (6) clàusula especial (Deut. 31: 9-13).

Llegeix Josuè 24. Com es revela aquesta estructura del pacte en aquest capítol també?

El mateix passa amb la renovació del pacte fet per Josué. En primer lloc, s'esmenta un preàmbul on Déu es presenta com "Senyor, Déu d'Israel" (Jos. 24: 2). Després segueix un llarg pròleg històric on Josuè li recorda al poble el que Déu ha fet per ell en el passat (Jos. 24: 2-13). Després d'aquesta història, s'enumeren les clàusules, o lleis (Jos. 24:14, 15, 23); s'esmenten les benediccions i les malediccions (Jos. 24:19, 20), els testimonis identificats (Jos. 24:22, 27); i s'estableix la clàusula especial (Jos. 24:25, 26). Aquí, també es va utilitzar la forma bàsica d'un pacte per a comunicar-se amb Israel i mostrar-li no només la conducció de Déu en el passat, sinó també el que es requeria d'ells per respectar la seva part del Pacte.

Llegeix Josuè 24:15. Quin principi trobem aquí que podem aplicar a nosaltres avui?

PROMESES

Llegeix Nehemies 10:30 al 39. Quines són les quatre coses que els israelites es van comprometre a fer com a part del Pacte renovat?

El poble va prometre el següent:

1. Res de matrimonis mixtos (cap matrimoni amb una persona que pogués portar-los a la idolatria);
2. Veritable observança del dissabte (sense distraccions amb transaccions comercials);
3. Cancel·lació del deute i observança de l'any sabàtic per a tenir cura dels pobres i donar-los llibertat;
4. Suport econòmic per al Temple, els seus serveis i el personal al portar les primícies, els primogènits i el delme, assegurant així la continuïtat de la veritable adoració.

Les primeres tres promeses s'associen amb les relacions interpersonals (matrimoni i cancel·lació del deute) i amb Déu (dissabte), mentre que l'última (Neh. 10: 32-39) s'ocupa de les normes del Temple.

L'objectiu de la comunitat era demostrar que estaven compromesos amb el Pacte i, per tant, implementarien formes pràctiques d'establir la seva relació amb Déu i amb els altres. Tot i que no sempre observessin el Pacte a la perfecció, entenien que els hàbits i les pràctiques correctes influirien en el futur. Si la nació israelita hauria d'emprendre el camí correcte, havien d'establir pràctiques i hàbits que els conduïssin on volien arribar. Si volien caminar prop de Déu, llavors donar-li importància al dissabte i ocupar-se del Temple eren passos importants en aquesta direcció.

Dissortadament, no van complir molt bé les seves promeses, com ho demostren els últims capítols de Nehemies. No obstant això, encara que no tots les complien, alguns si. Amb l'ajuda de Déu, si centrem la nostra atenció en ell, podrem adquirir hàbits correctes i seguir el bon camí.

"Per mitjà del correcte exercici de la voluntat pot obrar un canvi com- plet en la teva vida. En lliurar la teva voluntat a Crist, t'uneixes al poder que està per sobre de tots els principats i les potestats. Tindràs força del que Alt per sostener- et ferma, i rindiéndote així constantment a Déu seràs capacitat per viure una vida nova; més precisament, la vida de fe "(*CC* 48). Què t'impedeix experimentar el que està escrit aquí?

EL TEMPLE

Repassa Nehemies 10:32 al 39. Per què els serveis del Temple eren essencials per als israelites, com veiem en aquesta frase: "No abandonarem la casa del nostre Déu" (Neh. 10:39)? Per què el Temple era tan important per a la fe en el seu conjunt? (Veure, a més, Heb. 8: 1-7.)

Els israelites es van comprometre a ocupar-se del Temple. Tot i que eren un petit grup econòmicament oprimit pels reis, van decidir que necessitaven donar del poc que tenien perquè el Temple no només sobrevisqués sinó també prosperés. Per tant, van decidir donar un terç de sicle per al servei del Temple cada any, en comptes de sol quan es feia el cens, com ho ordenava la Llei. La nació va veure la necessitat d'anar més enllà del que requereix. A més, van assignar a famílies específiques la responsabilitat d'ofrenar llenya per cremar a l'altar, ja que van reconèixer que sense organització la pràctica disminuiria.

Les primícies, els primogènits i els delmes i les ofrenes eren aspectes del servei del Temple que possibilitaven el ministeri dels sacerdots i els levites. Una desena part de tot havia d'anar per als levites. A més, els primogènits eren redimits per diners, el que augmentava la suma que rebien els levites. Al seu torn, una desena part del delme dels levites anava per als sacerdots.

El Temple constituïa el pols de la nació israelita. Era tan important per la seva fe que la major tragèdia va ocórrer quan Nabucodonosor va enderrocar el Temple i es va endur els objectes sagrats.

Quan el Temple estava ben administrat, li donava a la nació una vida espiritual vibrant perquè li indicava al poble la solució definitiva al problema del pecat, que era a través de la mort d'un xai. Quan Jesús va morir a la Creu, aquesta solució va ser suplerta (Rm. 5: 5-10). A més, a través del servei anual del Dia de l'Expiació, el poble aprenia que, en última instància, Déu té un pla per acabar amb mal i el pecat per sempre. En altres paraules, el Temple servia com a escenari per revelar al poble tot el pla de salvació. Les lliçons que podem obtenir en observar els serveis del Temple són immenses i necessàries per a donar-nos una idea més àmplia del caràcter de Déu i aclarir el pla de salvació.

"Diré és digne de crèdit i de tota confiança: Jesucrist va venir al món a salvar els pecadors, dels quals jo sóc el primer" (1 Tim. 1:15). Quina era l'esperança de Pablo i com podem fer-la pròpia també?

PER A ESTUDIAR I MEDITAR:

Llegeix Elena de White, *El camí a Crist,* "La consagració", pp. 43-48.

"El servei del Santuari terrenal consistia en dues parts; els sacerdots ministraban diàriament al Lloc Sant, i un cop a l'any el gran sacerdot efectuava un servei especial d'expiació en el Lloc Santíssim per purificar l'Santuari. Dia rere dia el pecador penedit portava la seva ofrena a la porta del Tabernacle i, posant la mà sobre el cap de la víctima, confessava seus pecats, transferint així figurativament de si mateix a la víctima innocent. Després es matava l'animal. 'Sense vessament de sang', diu l'apòstol, no hi ha remissió de pecats. 'La vida de la carn és a la sang' (Lev. 17:11). La Llei de Déu trencada exigia la vida de l'transgressor. La sang, que representava la vida perduda del pecador, la culpa carregava la víctima, la portava el sacerdot a l'Lloc Sant i la esquitxava davant el vel, darrere del qual hi havia l'arca que contenia la Llei que el pecador havia transgredit. Mitjançant aquesta cerimònia, el pecat era transferit figurativament, a través de la sang, al Santuari. En certs casos, la sang no era portada al Lloc Sant; però llavors el sacerdot havia de menjar la carn, com Moisès ho havia indicat als fills d'Aaron en dir: 'La va donar ell a vosaltres per portar la iniquitat de la congregació' (Lev. 10:17). Les dues cerimònies simbolitzaven per igual la transferència del pecat del penitent al Santuari "(com Moisès ho havia indicat als fills d'Aaron en dir: 'La va donar ell a vosaltres per portar la iniquitat de la congregació' (Lev. 10:17). Les dues cerimònies simbolitzaven per igual la transferència del pecat del penitent al Santuari "(com Moisès ho havia indicat als fills d'Aaron en dir: 'La va donar ell a vosaltres per portar la iniquitat de la congregació' (Lev. 10:17). Les dues cerimònies simbolitzaven per igual la transferència del pecat del penitent al Santuari "(*CS* 413).

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. Pensa en les promeses que vas fer i que no vas complir, no importa com sincera i seriosa hagi estat la teva intenció de complir-les. Què vas aprendre d'aquesta experiència que potser podria ajudar-te a evitar que tornis a cometre un error de l'estil?

2. El Pacte és un establiment legal d'una relació. nosaltres cortem aquesta relació amb Déu, però ell sempre és fidel amb la seva part del Pacte, tot i que nosaltres no. Entendre la bondat i la fidelitat de Déu, com pot apropar a la humanitat a una relació estreta amb ell i, d'aquesta manera, ajudar-nos a viure com hauríem?

3. Pensa en quantes vegades li has estat infidel a Déu ia les promeses que tenim sota el "nou pacte" (veure Luc. 22:20; Heb. 08:13; 09:15). Per què és tan important entendre el pla de salvació i la promesa de perdó que tenim a causa del sacrifici de Jesús, la sang va segellar el "nou pacte" per nosaltres?